

ЮРІЙ ВАСЮК

GREGORY PASS

uncommon1313@gmail.com

ДОВГА ДОРОГА ДО ВЕСНИ...

МЮЗИКЛ НА ДВІ ДІЇ

ДІЙОВІ ОСОБИ

ДЖОН – журналіст

ЛЮДМИЛА – молода дівчина

ПЕТРО – наречений Людмили

ЗОЯ – мати Людмили

ІГОР – колишній хлопець Людмили

КОСТЯНТИН – чоловік Зої, майор ФСБ

ІВАН Афанасійович – слідчий

АФАНАСІЙ Іванович – московитський солдат

БАГІТНА ДІВЧИНА

ЛІТНІЙ ЧОЛОВІК

ДІВЧИНКА

СОЛДАТИ УКРАЇНСЬКОЇ АРМІЇ

МАСОВКА та ХОР

В пам'ять Рудовського Петра Олександровича,
воїна 68 егерської бригади, та всіх
захисників які боронили та боронять свою
землю.

МУЗИЧНІ ТЕМИ

Що то за країна?

Прості три слова

Родник

Украдені крила

Війна

Ой, у лузі червона калина

Пропаганда

Волонтер

Балада про батька

Повітряна тривога

На нулі

Довга дорога до весни

Мародери

Шлях

Спецслужби

Окупація

Ти тільки пам'ятай

Частушки

Людмила

Рідна земля

Герої не вмирають

Не журися, Україно

Ти тільки пам'ятай

ДІЯ ПЕРША

ПРИМІТКА: Джон розмовляє з американським акцентом.

СЦЕНА ПЕРША

Сонний Джон в домашньому халаті з кавою в руці плететься сценою, тримаючи в руці смартфон та читаючи щось на екрані.

ДЖОН: What a terrible morning... Oh, my God! What's war?? What's Ukraine?? Did Russia dare to do this madness??

В кишені у Джона дзвонить мобільний.

ДЖОН: (в смартфон) Hello? ...Mr. Flynn, the outbreak of war has ruined my morning, and now you're telling me I'm fired! What could be worse? ...What should I do so that you don't fire me from your newspaper?

Джон дивиться на екран смартфона.

ДЖОН: Oh, shit!

У Джона знову дзвонить смартфон!

ДЖОН: (привітно) Hello, Mr. Flynn... Yes, I speak Ukrainian. My ancestors lived in Chernihiv... What? If I write a good report on the war in Ukraine for your newspaper, I won't get fired? I agree! I'm already packing and flying to Ukraine!

Джон відключає смартфон та кладе його до кишені.

ДЖОН: Ukraine! Україна! Що ти за країна?! (співає)

What kind of country is it? Що то за земля?

З молоком вбере любов до неї немовля.

Де земля, що вільно always дихати я маю,

Там свободу, а не рабство люди обирають.

Україна, край чарівний, непорушна воля там!

Україна, духом вільна, і родюча на жита!

То ярмо що скине з шиї, з рук спадуть кайдани,

І народ цей на коліна більше вже не стане.

What kind of country is it? Де цвіте калина,

Де земля родюча, то велична Україна.

Там козацька шабля always боронила хату,

Батько йшов за сина, брат тепер іде за брата.

Україна, край чарівний, непорушна воля там!

Україна, духом вільна, і родюча на жита!

То ярмо що скине з шиї, з рук спадуть кайдани,

І народ цей на коліна більше вже не стане.

Джон починає метушитись.

ДЖОН: Де моя ручка? Де мій нотатник?? Я напишу неймовірну історію про цю країну... Про мою Україну!

Джон біжить геть.

Через якийсь час Джон вибігає у камуфляжній формі, в касці та в жилетці прес-кореспондента де написано «PRESS», з товстим записником і ручкою. Починає гортати записник.

ДЖОН: Це incredible story! І зараз я її розкажу всьому світу!

ХОР, ДЖОН: (співають)

Україна, край чарівний, непорушна воля там!

Україна, духом вільна, і родюча на жита!

То ярмо що скине з шиї, з рук спадуть кайдани,

І народ цей на коліна більше вже не стане.

ЧЕРЕЗ ЗАТЕМНЕННЯ

СЦЕНА ДРУГА

Джон йде по авансцені.

ДЖОН: Ця історія про людей, які сильні духом та тілом. Про людей, на долю яких випали найважчі часи. Молода дівчина, яку я зустрів в Україні, рятувала свого коханого, який потрапив в полон. І ось, як все це було...

ЛОКАЦІЯ: АЕРОПОРТ

Виходять Людмила та Петро.

ЛЮДМИЛА: Петю, не хвилюйся так. Вона моя мама, а не мигера.

ПЕТРО: Завтра вона стане моєю тещею. Мама може бути тещею, а теща мамою...

ЛЮДМИЛА: І теща може бути мамою... Вона хороша людина, добра та привітна.

ПЕТРО: З тобою я готовий на все, моє золото. Ніщо мене не страшить...
(співає)

*Я напишу у зошиті олівцем
Прості три слова: «Я тебе кохаю».
Листок складу я паперовим кораблем,
Щодня його до тебе морем відправляю.
Я випалю у серці своїм навик,
Нехай воно вогнем золотим палає.
На згарищі його прочитаєш ти
Прості три слова: «Я тебе кохаю».*

*Я кохаю тебе до безтями,
Про кохання пісні знов складаю,
Я кохаю тебе і з тобою,
Засинаю і знов прокидаюсь.
Образ твій мені мариться знову,
Образ твій мені рідний до болю,
Я кохаю тебе до безтями,
Хочу бути довіку з тобою.*

ЛЮДМИЛА: (співає)

*Я намалюю крейдою на стіні
Прості три слова: «Я тебе кохаю»,
І знову прийдеш ти у снах мені,
В них міцно я до тебе пригортаюсь.
Я намалюю крейдою на стіні
Прості три слова: «Я тебе кохаю»,*

*І знов стаю щасливою уві сні,
На ранок у твоїх обіймах прокидаюсь.*

*Я кохаю тебе до безтями,
Про кохання пісні знов складаю,
Я кохаю тебе і з тобою,
Засинаю і знов прокидаюсь.
Образ твій мені мариться знову,
Образ твій мені рідний до болю,
Я кохаю тебе до безтями,
Хочу бути довіку з тобою.*

ЛЮДМИЛА, ПЕТРО: (співають)

*Я кохаю тебе до безтями,
Про кохання пісні знов складаю,
Я кохаю тебе і з тобою,
Засинаю і знов прокидаюсь.
Образ твій мені мариться знову,
Образ твій мені рідний до болю,
Я кохаю тебе до безтями,
Хочу бути довіку з тобою.*

Виходить Зоя з чемоданом на коліщатах.

ЗОЯ: (насторожено озирается) Господи, как страшно-то?!

ЛЮДМИЛА: Мамо! Нарешті! Як я рада тебе бачити, мамо...

ЗОЯ: Доченька моя, а я-то как рада тебя обнять! ...Это и есть ОН?
(оглядає Петра)

ЛЮДМИЛА: Так. Познайомтесь, це Петя, а це моя мама Зоя..

ПЕТРО: Дуже приємно. Радий знайомству, нарешті.

ЗОЯ: А я не очень... Если б не эта свадьба ваша, то ни за что б не приперлась в этот Бандерштат!

ЛЮДМИЛА: Мамо, ти передивилась телевізора! Немає тут ніяких бандерівців...

ЗОЯ: То, что меня здесь не было пятнадцать лет, не значит, что я ничего не знаю про свою родину. Я тут родилась, выросла. (наполохано озирается) Ой, надо б на «мову» перейти, а то ещё грохнут «нацики»...

ЛЮДМИЛА: Мамо, немає тут ніяких «нациків». Повір мені. Ніхто тебе не займе.

ЗОЯ: Ага, так я тебе и поверю. У вас тут одни «нацики» и «бандеровцы»! Да и ты, погляжу, уже изменилась. ...Говорил же мне мой Костя, что тут теперь пострашнее, чем в Северной Корее и Сомали вместе взятыми. Не то, что у нас.

ПЕТРО: Так треба було і Костю на весілля привезти. Переконались би разом, що тут безпечно. Ми всім гостям раді.

ЗОЯ: Знал бы мой Костя, где я сейчас... Костенька мой жить хочет... Он на задании сейчас. Вызвали в командировку. Скоро, как полгода мотается куда-то. Он же офицер. Их сейчас всех вызвали... Я ж тайно к вам сюда примчалась... Инкогнито, так сказать... На пару дней и назад... Я тут за двоих...

ЛЮДМИЛА: Мамо, це ж ваша батьківщина. Рідна земля. Нічого з вами поганого тут не буде.

ЗОЯ: Да, родина моя здесь. Сразу воспоминания нахлынули... (співає)

*Если горько на душе, птицы не поют,
Если на родном крыльце тебя уже не ждут,
Если ветер бьет в лицо, путь тернист домой –
Вспомни ты, где жизнью бил твой родник живой.*

*Где шаг свой первый сделал ты
И пригубил живой воды,
Там твой родник с живой водой
К истокам вновь зовет домой...*

ЗОЯ: (в залу) Выйдя замуж во второй раз пятнадцать лет назад, я уехала отсюда к мужу. Но даже сейчас я чувствую тот же воздух, которым я дышала, когда покидала эти края... (співає)

*Если на душе темно, солнце не горит,
Если к роднику с водой путь твой позабыт,
Помни, что тебя ведет ангел за спиной
С родника испил чтоб ты вновь воды живой.*

*Где шаг свой первый сделал ты
И пригубил живой воды,
Там твой родник с живой водой
К истокам вновь зовет домой...*

*Чтоб силы наполнили – вернись туда,
Где бьет в источнике
И сил дает живая вода...*

*Где шаг свой первый сделал ты
И пригубил живой воды,
Там твой родник с живой водой
К истокам вновь зовет домой...*

ЛЮДМИЛА: Зараз викличемо таксі. Тобі треба відпочити з дороги, адже завтра дуже важливий для всіх нас день.

ЗОЯ: Четверг.

ПЕТРО: День нашого шлюбу. Двадцять четвертого лютого ми запам'ятаємо на все життя.

ЗОЯ: Конечно запомните... (Людмилі) То есть, запам'ятаєте...

ПЕТРО: Дозвольте... (забирає в Зої валізу)

Зоя та Людмила йдуть по авансцені в бік куліс, Петро з валізою йде слідом.

Назустріч йде Ігор.

Ігор і Людмила помічають одне одного. На мить зупиняються.

ІГОР: Привіт.

ЛЮДМИЛА: Привіт. Неочікувано.

ІГОР: Давно не бачились. Ти як?

ЛЮДМИЛА: Добре. Познайомся, це моя мама Зоя. А це – мій наречений Петя.

ІГОР: Вітаю.

ЛЮДМИЛА: А це Ігор. Мій давній друг.

ЗОЯ: А, помню-помню тебе... За юбками бегал, как пёс шелудивый...

ЛЮДМИЛА: Мам, все в минулому. Ми розійшлися друзями.

ІГОР: Так. Мені дуже приємно. Ми раніше добре товаришували з Людою... Навіть більш, ніж товаришували.

ЛЮДМИЛА: Та тепер в мене нове життя. В нас нове життя. Ми завтра одружуємось з Петею. Тому, пробач, нам зараз ніколи.

ІГОР: Ми навіть не поговоримо?

ЛЮДМИЛА: Може якось іншим разом? Вибач.

ЗОЯ: (Ігорю) Ізвіні, я устала с дороги.

Зоя, Петро та Людмила йдуть геть.

ЗОЯ: (по дорозі) Какой-то он странный. На фашиста похож... (оглядається на Ігоря)

Ігор лишається сам. Дивиться в бік, куди пішла Людмила.

ІГОР: Весілля?? А на його місці мав бути я... (співає)

Я сотні доріг обходив у пільмі,
 І навіть зірки не світили мені.
 Та все ж я побачив ту зірку останню,
 Що шлях показала мені у час ранній.

Земні всі шляхи до тебе привели,
 І я за собою мости всі спалив.
 Навіщо пішла і мене залишила?
 Знайти де тебе, повернула щоб крила?

Навіщо ти крила мені дарувала?
 І так безсоромно від мене їх вкрала.
 І мов у вогні знов горить моє тіло,
 Вже й серце бери, щоб в грудях не боліло.

Не бути нам разом, іронія зла,
 Бо доля твоя не для мене була.
 Ти крила украла, від мене сховала,
 А я лиш благаю, назад щоб віддала.

Хотів би на крилах у небі літати,
 Хотів би твої хоч на мить собі взяти.
 Та крила украла і геть полетіла,
 Знайти де тебе, повернула щоб крила?

Навіщо ти крила, мені дарувала?
 І так безсоромно від мене їх вкрала.
 І мов у вогні знов горить моє тіло,

Вже й серце бери, щоб в грудях не боліло.

Навіщо ти крила, мені дарувала?

І так безсоромно від мене їх вкрала.

І мов у вогні знов горить моє тіло,

Вже й серце бери, щоб в грудях не боліло.

Ігор йде геть.

ЧЕРЕЗ ЗАТЕМНЕННЯ

СЦЕНА ТРЕТЯ

Чується сирена повітряної тривоги. На сцену виходить Джон.

ПРИМІТКА: Джон увесь час ходить з рюкзаком в касці та жилеті з написом «PRESS»

ДЖОН: (записує в нотатник) Двадцять четверте лютого о четвертій годині ранку Російська Федерація під звуки авіації та вибухи ракет віроломно вторглась в суверенну державу, розпочавши найстрашнішу після другої світової війни в самому серці Європи, назвавши це спеціальною воєнною операцією. СВО. По всій Україні залунала тривожна сирена, що сповіщала про небезпеку. Мільйони людей покинули свої оселі. Мільйони біженців потекли річками до кордону, щоб врятуватись від навали озброєних військових, що колонами танків їхали визволяти українців від фашистської влади... (співає)

Коли пролунала сирена

І ніч вже добігла кінця,

Так голосно тишу порушив

В руках автомат у бійця.

*І ранок холодний лютневий,
Осяяний раптом вогнем,
І танків колони нестримні,
Місили в полях чорнозем.*

*Війна! Ти горе людям принесла!
Війна! В тобі лише смертельна сила!
Війна! Ти болем в серці проросла,
Дітей у матерів забрала
Й до себе в гості запросила.*

*Як перший снаряд розірвався,
І люд поспішив в укриття,
І перша упала у землю
Червона краплина життя.*

*Й заплакали соком берези,
Хоч час їх іще не прийшов.
І плакали діти в підвалах,
Бо спокою час вже пройшов.*

*Війна! Ти горе людям лиш несеш!
Війна! В тобі лише смертельна сила!
Війна! Ти з серця кров безжально ссеш,
Синів у матерів забрала,
Й до себе в гості запросила.*

ДЖОН: Війна! Будь проклята навіки! Is there not enough pain and suffering on this planet??

ХОР та **ДЖОН**: (співають)

*А war! Проклята будь навіки ти!
А war! В тобі лише смертельна сила!
А war! Як сміла ти сюди прийти?
Дітей ждуть вдома матері,
Тебе ж у гості не просили.*

Джон йде геть.

ЛОКАЦІЯ: КВАРТИРА ЛЮДМИЛИ

З'являються Зоя та Людмила в домашньому одязі.

ЗОЯ: Что это там за хлопки?!

ЛЮДМИЛА: Я не знаю, мам.

ЗОЯ: Вы заказывали фейерверки в честь бракосочетания?

ЛЮДМИЛА: Це не дуже й схоже на феєрверки.

Зоя і Людмила підходять до вікна.

ЗОЯ: Все куда-то спешат... Не рановато ли?

ПРИМІТКА: Хор починає співати «Гімн Січових стрільців».

ХОР: (співає)

*Ой, у лузі червона калина похилилася,
Чогось наша славна Україна зажурилася.*

*А ми тую червону калину підіймемо,
А ми нашу славу Україну, гей, гей, розвеселимо...!*

ЛЮДМИЛА: Війна...

ХОР: (співає)

*Марширують наші добровольці у кривавий тан
Визволяти братів-українців з ворожих кайдан,
А ми наших братів-українців визволимо,
А ми нашу славу Україну розвеселимо...!*

ЛЮДМИЛА: А де ж мій Петя?? Він мав заїхати зранку! А мої учні в музичній школі? (хапає смартфон) Алло, Петю! Любий, ти де? ...Як добровольцем?! Вже?? Прямо зараз?! А як же?? ...Гаразд, я чекатиму. Ми з мамою вдома. (вдалині чується вибух)

ЗОЯ: О, Господи! Эти хлопкИ совсем рядом!

ЛЮДМИЛА: (в смартфон) Я теж тебе кохаю, любий мій... Бережи себе... (кладає смартфон в кишеню)

ХОР: (співає)

*Гей, у полі ярої пшениці золотистий лан,
Розпочали стрільці українські з ворогами тан!
А ми тую ярую пшеницю ізберемо,
А ми нашу славу Україну, гей, гей, розвеселимо...!*

ЗОЯ: Вот, видишь! Получили, что заслужили... Это ж вы сами виноваты! Восемь лет вы бомбили Донбасс, а теперь карма вас настигла...

ЛЮДМИЛА: Так, домбілі Бамбас... Вісім років...

ЗОЯ: Так я ж и говорю.. Что вы делали восемь лет?? Восемь лет дамбили Бамбас...! Теперь-то ты понимаешь, к чему ваша фашистская хунта вас толкнула?

Чується вибух та гул сирени повітряної тривоги.

ЛЮДМИЛА: Мамо, хапай документи, гроші, теплий одяг і хутко в бомбосховище.

Жінки починають метушитись, збирати речі та вдягатись...

ХОР: (співає)

*Як повіє буйнесенький вітер з широких степів,
Та й прославить по всій Україні січових стрільців.
А ми тую стрілецькую славу збережемо,
А ми нашу славу Україну, гей, гей, розвеселимо!*

Людмила й Зоя йдуть геть.

СЦЕНА ЧЕТВЕРТА

Виходить Джон.

ДЖОН: Нескінчені потоки людей і безкінечні ланцюги потягів, які під звуки вибухів розлучають сім'ї. Чоловіки лишаються вдома, а жінки та діти стають вимушеними біженцями. Refugees. Біженці. Тепер це слово знають у всій Європі. Ніколи ще стільки людей в один день не прощались зі своїми домівками та не йшли поневірятись чужими землями. Двадцять четвертого лютого колони людей, машин, автобусів та потягів рушили на захід.

Джон щось записує в нотатник та йде геть.

ЛОКАЦІЯ: БОМБОСХОВИЩЕ

В бомбосховищі багато людей.

ЗОЯ: Мне уже надоело сюда постоянно спускаться! Теперь ты понимаешь, чего вы добились? Развязали гражданскую войну и думали, что она не коснется вас? Ну, ничего. Победим Украину, осталась неделька... Че там её побеждать-то эту Украину?! В горячей войне мы победим Украину за три дня...

ЛЮДМИЛА: Тільки не починай про «мальчика в трусиках»...

ЗОЯ: Да! (театрально) Это ж ваши каратели распяли маленького мальчика в трусиках и катали, привязанным, по площади на танке! ...Двое держали, а один прибивал гвоздями... Как Иисуса... ...У мамы на глазах!

ЛЮДМИЛА: Ти сама розумієш, що кажеш?

ЗОЯ: А как же?!? По «Первому каналу» ж репортаж был! Я сама, своими глазами видела!

ЛЮДМИЛА: Кого ти бачила? Хлопчика-Ісуса?

ЗОЯ: Какого еще «хлопчика»? Репортаж я бачила!

ЛЮДМИЛА: А, ну, тоді все зрозуміло. (співає)

Мальчик в трусиках, злиє бандеровци!

Такі тут жажливі кояться діла.

Страшно як у цьому світі жити нам..

ЗОЯ: (співає)

За что купила, за то и продала!

За что купила, за то и продала!

Бадам НАТО ответ наш отрицательный,

Сдержит их армия наша не мала.

Все уничтожим их биолоборатории..

За что купила, за то и продала!

За что купила, за то и продала!

ЛЮДМИЛА: (співає)

*Укро-фашисти, хунта і карателі,
Та на Донбасі гражданская война!
Все це у новинах вам покаже телебачення...*

ЗОЯ: (співає)

...За что купила, за то и продала!

За что купила, за то и продала!

*Сбили вы Боинг - то хорошо известно всем,
Карлоса-диспетчера последние слова.
Знаем мы все, за что вы в снегирей стреляете,
О зверствах ваших миром ширится молва.*

*Наркоманы, сатанисты захватили власть,
Из «Омерики» проклятой к нам пришла напасть!
Здесь же испокон веков русская земля была...*

ЛЮДМИЛА: (співає)

За што купіла, за то і продала!

За што купіла, за то і продала!

Знаєш правду ти?

ЗОЯ: (співає)

Да, телевизор я смотрю.

До вечера идет, когда его включаю поутру.

Из уст в уста всегда звучат правдивые слова:

За что купила, за то и продала!

За что купила, за то и продала!

За что купила, за то и продала!

За что купила, за то и продала-а-а!

З'являється Ігор.

ІГОР: Привіт.

ЛЮДМИЛА: О, привіт.

ЗОЯ: Здрасьте.

ІГОР: Як ви? Не чекав тебе тут зустріти.

ЛЮДМИЛА: Не знаю. Жажливо. Але тримаємось.

ІГОР: А ти сама?

ЗОЯ: Вона зі мною.

ЛЮДМИЛА: Мам, ти вже мову згадала?

ЗОЯ: Не згадаєш, так приб'ють нацики. Он-де, повне бомбосховище. (показує на всіх). Розіпнуть в трусиках на дверях цвяхами, як Ісуса... Так і зирять скоса, аж руки потирають...

ІГОР: (дивлячись на руку Людмили) Ти не одружилась?

ЛЮДМИЛА: Не встигли. Як раз в день весілля Петя пішов на фронт добровольцем. А ти як?

ІГОР: А я привіз речі та провізію сюди.

ЗОЯ: Волонтер, значить?

ІГОР: Волонтер. Зараз всім важко, але усі намагаються допомогти один одному.

ЗОЯ: Неужели?! Вот, прям, все и помогают?

ІГОР: Так. Збори організуємо та доставку в різні міста. (співає)

Бід багато в світі, але надія є.

Волонтер – то сила, наснаги всім дає.

Світ в його добрих руках,

Впевнено рушить вперед.

В грудях гаряче своє

Серце тепло віддає.

Сотні ночей за спиною,

Сотні розбитих доріг,

Допомогти, врятувати

З вірою може усіх.

Мавіки та дрони, сітки захисні,

Ліки й корм тваринам дістають вони.

І окопні свічки гріють навкруги,

Серце волонтера розтопить всі сніги.

Світ в його добрих руках,

Впевнено рушить вперед.

В грудях гаряче своє

Серце тепло віддає.

Сотні ночей за спиною,

Сотні розбитих доріг,

Допомогти, врятувати

З вірою може усіх.

*Дяка волонтеру і низький уклін,
Все дістати може всім він.*

*Світ в його добрих руках,
Впевнено рушить вперед.
В грудях гаряче своє
Серце тепло віддає.
Сотні ночей за спиною,
Сотні розбитих доріг,
Допомогти, врятувати
З вірою може усіх.*

ЛЮДМИЛА: Який ти молодець!

ІГОР: Ну, те, що я колись робив помилки, не означає, що я зовсім погана людина. Все ще може бути...

ЛЮДМИЛА: Не будимо про погане. Зараз треба гуртуватись, набиратись сили та вірити в ЗСУ.

ІГОР: Твоя правда. На зв'язку. Мені вже час. Треба розвезти ліки по лікарням. Купа справ.

Ігор йде геть.

У Людмили дзвонить мобільний.

ЛЮДМИЛА: Тато дзвонить. (в слухавку) Алло, тато, тато... (починає ходити по сцені в пошуках мережі) Алло, алло...

ЗОЯ: (озирається навкруги на людей) Що він там ще хоче?

ЛЮДМИЛА: Так... Так... НІ!! (випускає смартфон на підлогу)

ЗОЯ: Что там произошло? Тобто, що відбулося?

ЛЮДМИЛА: Блокпост накрыли «градами»!

ЗОЯ: Какими еще «градами»?

ЛЮДМИЛА: Російськими. Окупанти тільки що вбили мого тата.

ЗОЯ: Василя убили?? Ты уверена? Ох, как же так? Да за что ж?

ЛЮДМИЛА: За те, що боронив свою землю. (співає)

*Опускається туман під розкати грому,
А на плечі тягарем опустилась втома.
У останній хвртка раз скрипне за спиною,
Листя впале понесе вітер стороною.*

*Батько йде в далеку путь землю боронити,
Вороги щоб по землі не могли ходити.
Донька лише про одне мовчки просить в Бога,
Щоб додому батька він повернув живого.*

*А ударами, розкатами і градами,
То не злива десь вирує з водоспадами.
То земля наша дощем рясно заплакала
І червоними поля всіяла маками.*

*Пахне порох навкруги, від попелу все біле,
Клен до неба тягне вгору листя обгоріле.
При дорозі маків рясно розпустились квіти,
Не вертаються додому України діти.*

*А ударами, розкатами і градами,
То не злива десь вирує з водоспадами.
То земля наша дощем рясно заплакала
І червоними поля всіяла маками.*

(2 рази)

Ти не плач, не лий сльозу за мною не тужи,

Посади клена високого ти край межі.

Сльози лле за всіх батьків нехай він навесні,

За батьків, що більше не повернуться з війни.

Всі йдуть геть.

Виходить Джон.

ДЖОН: З півночі летіли ракети, зі сходу їхали танки, з півдня пливли кораблі. Беттери, гелікоптери, літаки та підводні човни. Жодна країна в новітній історії не була під прицілом так, як була Україна в лютому двадцять другого. Було холодно на зовні, але гаряче в душі.

Джон щось пише в свій нотатник та йде геть.

Виходять Зоя та Людмила в чорних хустках.

ЗОЯ: В житті б не подумала, що покойников будут хоронить не на кладбище, а в собственных огородах и дворах.

ЛЮДМИЛА: Після війни ми обов'язково поховаємо тата на кладовищі, зі всіма християнськими почестями...

ЗОЯ: «Омериканці» прокляті! От якби не їхні печеньки, що вони на «майдані» роздавали, то й не було б такого.

ЛЮДМИЛА: Та заспокойся вже! Ти хоч сама розумієш, що кажеш??

ЗОЯ: Звичайно. Це ви всі тут зомбовані своєю пропагандою... Апельсинів наколотих об'їлись...

Звучить сирена повітряної тривоги.

ЛЮДМИЛА: Вже тиждень від Петі а ні звістки...

ЗОЯ: Костя мене вб'є, коли я повернусь додому.

ЛЮДМИЛА: Молись, щоб нас не вбили тут ще до того, як тебе вб'є Костя.

Десь чується гул авіації.

ЗОЯ: Знову літаки...

ЛЮДМИЛА: Визволителі летять, щоб їх...

ЛЮДМИЛА, ЗОЯ, ХОР: (співають)

*Як небо розлетися по різні горизонти,
Як тишу знов порушить гул мотору.
Співали де птахи й літали над землею,
Немає сил дивитись більше вгору.*

*Повітряна тривога, повітряна тривога,
Не спів птахів ми чуєм навесні.
Немов смертельне жало летять до нас «кинджали»,
Щоб шрами залишити на землі.*

*І сонце забариться до нас у ранню пору,
Бо світять ніч палаючі мости.
Летять неначе роем щоби дістати зброю
І прямо в серце рану нанести.*

*Повітряна тривога, повітряна тривога,
Не спів птахів ми чуєм навесні.
Немов смертельне жало летять до нас «кинджали»,
Щоб шрами залишити на землі.*

*Нехай горять в повітрі залізнії ті птахи,
Що сіють в землю смерть, а не зерно.*

*Куди б ви не літали, нам ворогами стали,
За нами Бог і правда все одно.*

*Повітряна тривога, повітряна тривога,
Не спів птахів ми чуєм навесні.
Немов смертельне жало летять до нас «кинджали»,
Щоб шрами залишити на землі.*

У Людмили дзвонить смартфон.

ЛЮДМИЛА: Петя... Це Петя!! (в трубку) Петя! Як я рада тебе почути, любий! З тобою все гаразд? ...Я дуже хвилююсь... Я маю тобі щось сказати! Це дуже важливо...! Я... Алло! Алло...

Людмила дивиться на екран смартфона, іншою рукою гладить свій живіт.

ЛЮДМИЛА: Не встигла... Не встигла сказати головного... Я люблю тебе. Ми любимо тебе...

ЗОЯ: Что там случилось?

ЛЮДМИЛА: Петя подзвонив, але зв'язок перервався. Я йому нічого не встигла сказати ні про тата, ні про...

ЗОЯ: Значить все гаразд.

ЛЮДМИЛА: Ні, не гаразд.

Лунає сирена та недалеко чується вибух.

ЛЮДМИЛА: В укриття! Знову... Скільки тих укриттів ще буде??

Зоя та Людмила йдуть геть.

СЦЕНА П'ЯТА

Виходить Джон.

ДЖОН: (занотовує в нотатник) Місто Херсон перейшло в підпорядкування окупантів. Чернігів в облозі. Запорізька та Чорнобильська АЕС захоплені російськими загарбниками. В Маріуполі «Азовсталь» веде боротьбу не на життя, а на смерть. Місто рівняють з землею авіацією. Чорно... Чорно...баївка – постійні десантні атаки. Гостомель... Oh, my God! (записує в нотатник)

У Джона дзвонить смартфон.

ДЖОН: (в смартфон) Hello, Mr. Flynn! I'm glad to hear from you. ...Yes, I'm in Ukraine writing an article about the war... I have all this stuff for the paper... What? Dan Smith is writing about the war, too? Wait, don't put his stuff on the front page. I'm going to the front line! I'm going to write you the best report you can imagine. I'll call you later. Bye. (співає)

*А на нулі, там на нулі,
Де жалять серце та шершні злі.
А то не шершнів діла минулі,
Гаряче серце – холодні кулі.*

*А чи довго, а чи ні буде ранок вдалині?
А чи скоро прийде те тепло?
Друга лінія жалю, перша лінія болю,
Ставить хто ж на кляте те «zero»?*

*А на нулі, там на нулі,
Нема ні сонця, ані зорі.
Хто зброю взяв за землю свою*

Нехай веде Бог за спиною.

Чи то сонце, чи то ні, місяць світить вдалині?

Не злічити всіх гарячих днів.

Перша лінія вогню, а надія на «нулю»

Боже, бережи своїх синів.

А на нулі, там на нулі,

Де жалять серце та шершні злі.

А то не шершнів діла минулі,

Гаряче серце – холодні кулі.

А на нулі, там на нулі,

Нема ні сонця, ані зорі.

Хто зброю взяв за землю свою

Нехай веде Бог за спиною.

ДЖОН: I think, треба висвітлити події з лінії фронту. Тоді моя стаття точно буде на передовиці.

Джон спішить геть.

ЛОКАЦІЯ: БОМБОСХОВИЩЕ

В бомбосховищі люди. Джон розмовляє з кимось, щось собі занотовує.

Заходять Людмила та Зоя.

ЗОЯ: Потерпи немножко. Мы вас освободим. Наши солдаты не стреляют по гражданским объектам и об этом всем хорошо известно... Сколько бы в НАТОвских павильонах не монтировали фейковые ролики, правда всё равно выплывет наружу...

ЛЮДМИЛА: Заспокойся вже, ма. Неначе по методичці працюєш. Освободітелі на табуретках...

ЗОЯ: Це тобі не шуточки. Ми друга армія.

ЛЮДМИЛА: В Україні... Після ЗСУ.

ЗОЯ: (іронічно) Ха-ха-ха, дуже смішно...

Заходить Ігор з коробкою.

ЗОЯ: (киваючи на Ігоря) Знакомые всё лица...

ЛЮДМИЛА: Ігорю!

Людмила обіймає Ігоря.

ІГОР: Дуже радий. Як ви?

ЗОЯ: Просто чудово. Чекаємо чергові «освободим Україну за три дня»...

ЛЮДМИЛА: Петя телефонував. Але зв'язок перервало.

ІГОР: Зв'язок зараз поганий скрізь.

ЛЮДМИЛА: Головне, що голос рідний почула. Значить живий.

ІГОР: (зітхаючи) Навіщо ти мені це кажеш?

ЛЮДМИЛА: Пробач, якщо ображаю. Просто в мене зараз таке на душі. Тато загинув, Петя на фронті...

ЗОЯ: Проте, мама поруч. Підтримує у всьому...

ІГОР: Це зараз головне.

У Людмили дзвонить смартфон.

ЛЮДМИЛА: Так... Алло... Як? Не може цього бути! Тільки не це! Боже!
(відключає смартфон)

ЗОЯ: Что там случилось? ...Ой, що трапилось?

ЛЮДМИЛА: Петя в полон потрапив. Ні!

Зоя та Ігор заспокоюють Людмилу.

Підходить Джон та дає Людмилі пляшку води.

ЗОЯ: Дякую.

ДЖОН: Excuse me. Я Джон – кореспондент. Зараз пишу статтю в газету про події на Україні.

ЗОЯ: Тоді напишіть, що це вже не смішно навіть мені! Нас бомбить авіація, бомби падають на голови і немає нормального зв'язку та інтернету. Коли це все закінчиться??

ДЖОН: Це гарне питання. Але його треба адресувати бункерному.

ЗОЯ: Дайте мені тільки вибратись звідсіль...

ЛЮДМИЛА: Я повинна його знайти? Я повинна щось робити!

ЗОЯ: Кого знайти? Бункерного?! Так він же в бункері!

ІГОР: (Людмилі) Що ти кажеш?

ЛЮДМИЛА: Ти допоможеш мені?

ІГОР: Я??

ЛЮДМИЛА: Ми маємо його знайти! Заради мене. Заради всіх нас! Це ж в твоєму рідному місті! Ти ж там все знаєш! Ти ж виріс там! В тебе є там житло.

ІГОР: Я не буду цього робити і не проси... Ти знаєш чому.

ЛЮДМИЛА: Тоді я сама піду. Я сама поїду... Я буду його шукати!

ІГОР: Місто ж в окупації.

ЛЮДМИЛА: Мені байдуже.

Людмила рішуче крокує до виходу.

ЗОЯ: Зажди, доню. Куди ти зібралась??

ЛЮДМИЛА: Мені треба зібратись, щоб знайти Петю.

ДЖОН: Це може бути дуже цікавою оповіддю... (поспішає за Людмилою та Зоєю) Wait for me...

ІГОР: Спочатку зверніться з заявою до нашого Генштабу. Щоб його внесли в список полонених та подали на обмін...

В ЗАТЕМНЕННЯ

СЦЕНА ШОСТА

ЛОКАЦІЯ: РОЗБОМБЛЕНА ДОРОГА МІСТА

Виходить Вагітна Дівчина в легкому халаті. Чується завивання вітру.

ВАГІТНА ДІВЧИНА: (співає)

*Як мати жде дитя своє, і сумно на душі стає,
Бо білий сніг лютневий почорнів.
Чекає дня народження, віддати щоб свою любов,
Що берегла для нього стільки днів.*

*Куди шляхи незвідані, могили не прикидані,
Побачимо знов всіх чи прийдуть тільки в сни?
Куди нас веде й куди нас приведе
Довга дорога до весни...*

Виходять Зоя, Людмила та Джон. Помічають стомлену Вагітну Дівчину.

ДЖОН: О, my God! Що ти тут робиш на дорозі??

ВАГІТНА ДІВЧИНА: В пологовий будинок влучила ракета. Багато загиблих. Я ледь вціліла.

ЗОЯ: Господи! Як так? Ми ж не бомбимо цивільних, про це ж всім хорошо известно... Це, напевно, ЗСУ обстріляли?

ЛЮДМИЛА: І куди ти тепер йдеш?

ВАГІТНА ДІВЧИНА: В сусідню лікарню. Тут недалеко. Маю народити хлопчика з дня на день.

ЗОЯ: Бережи тебе Господь, дитино. (Знімає свою хустку та кутає Дівчину в хустку) На, візьми. Ти ж замерзла вся...

ВАГІТНА ДІВЧИНА: Дякую, дуже дякую... Ви така добра.

ЗОЯ: В нас ще печиво є. (дає пакет печива) На, ось...

ДЖОН: Жахіття війни у всій красі. Розбиті лікарні, пологові будинки...

Виходить Літній Чоловік.

ЛІТНІЙ ЧОЛОВІК: (співає)

*Не можуть підібрати слів почути б тільки їх хотів,
Та в погляді все можна прочитати.
Мастей і кольорів усіх нам не злічити разом їх,
Вони без слів нам можуть все сказати.*

ЛІТНІЙ ЧОЛОВІК: (озирається) Барсик... Мурочка... Ви де? Киць-киць-киць...

*Куди шляхи незвідані, могили не прикидані,
Побачимо знов всіх чи прийдуть тільки в сни?
Куди нас веде й куди нас приведе
Довга дорога до весни...*

Літній Чоловік помічає, що він не сам.

ЛІТНІЙ ЧОЛОВІК: Ви не бачили, тут часом не пробігав чорнявий песик такий, невеличкий? Дворняжка, сіренька. І котик.

ЗОЯ: Ні, не бачили тут таких...

ДЖОН: А що трапилось?

ЛІТНІЙ ЧОЛОВІК: В мій будиночок влучив снаряд. Дах зірвало, вікна повибивало. А я ж жив не сам. В мене було три собачки та два коти. Я поки Масика витягував, Мурочка та Барсик встигли вискочити. А Жуля і Дозор... (Чоловік витирає очі) Не знайшов ніде їх.

ЛЮДМИЛА: Ні, ми не бачили. Ми допоможемо шукати.

Всі починають шукати Барсика та Мурочку.

ДЖОН: Барсик, Мурочка... Скільки тварин опинились на межі смерті. Хіба винні брати наші менші, що в їх домівку прийшла війна?

Виходить Дівчинка з двома вербовими гілочками.

ДІВЧИНКА: (співає)

*Дитя як матір жде свою, жде біля прірви на краю,
А матінка заснула довгим сном.
Не приголубить вже ніхто, весна не стукне у вікно,
Розсипалися сироти зерном.*

*Куди шляхи незвідані, могили не прикидані,
Побачимо знов всіх чи прийдуть тільки в сни?
Куди нас веде й куди нас приведе
Довга дорога до весни...*

ЗОЯ: Дівчинко, що в тебе трапилось? Ти сама?

ДІВЧИНКА: Так.

ЗОЯ: А де твоя матінка?

ДІВЧИНКА: Мама вже немає. Коли почались бомбардування, то ми сховались під мостом. Але в міст потрапила бомба з літака. І мама

загинула. (показує) Он там її могилка... Я її там закопала в ямку... Тільки хреста не поставила, а камінчик знайшла... Я туди гілочки несучу. Коли потепліє, то вони розпустяться і будуть «котикки».

ДЖОН: О, my God! А де твої родичі?

ДІВЧИНКА: В мене немає нікого. Можна мені піти з вами?

ЗОЯ: Бідна сиротинка.

ЛЮДМИЛА: Ми йдемо далеко. З нами тобі ніяк не можна.

ДЖОН: Ви йдіть в той бік. Там ми проходили, то бачили лікарню і бомбосховище. Ще там волонтери роздають теплу їжу. Вам там обов'язково допоможуть.

Літній Чоловік, Дівчинка та Вагітна Дівчина гуртуються.

ВСІ: (співають)

*Куди шляхи незвідані, могили не прикидані,
Побачимо знов всіх чи прийдуть тільки в сні?
Куди нас веде й куди нас приведе
Довга дорога до весни...*

Виходить Ігор.

Літній Чоловік, Дівчинка та Вагітна Дівчина йдуть геть.

ІГОР: Наздогнав. Ось ви вже де.

ЛЮДМИЛА: Ігорю?!

ІГОР: Я не міг вас кинути самих. Тут моя машина поряд. Сідайте, я як раз в той бік їду. Мені розказали, що зараз полонених тримають в колонії. І скоріше за все твого Петра тримають там.

ДЖОН: Так воно і є. Я можу показати своє посвідчення кореспондента та акредитацію.

ІГОР: В мене прописка місцева, то повинні пропустити. Я скажу, що ти моя наречена.

ЗОЯ: А що робити мені?!

ІГОР: Ви ж матір нареченої. Скажемо, що їдемо додому.

ЗОЯ: Але ж в мене російський паспорт.

ІГОР: Тому вас і не займатимуть. Ви ж в гості приїхали на весілля. Головне пам'ятайте ім'я майбутнього зятя...

ДЖОН: Оце докотились. В рідній країні боятися правди.

ЛЮДМИЛА: Такі зараз часи настали...

ВСІ: (співають)

*Куди шляхи незвідані, могили не прикидані,
Побачимо знов всіх чи придуть тільки в сни?
Куди нас веде й куди нас приведе
Довга дорога до весни...*

Ігор, Людмила, Джон та Зоя йдуть в бік, звідки вийшов Ігор.

ДІЯ ДРУГА

СЦЕНА СЬОМА

Виходять Іван та Афанасій. Іван в формі російського оперуповноваженого, котить пральну машинку, Афанасій у військовій російській формі несе унітаз.

ІВАН: (співає)

*Затрофеить что-то нам ничего не стоит,
Лишь бы что-то было это - это нас устроит.
Мы не режем и не колем, ведь не живодеры,
Мы - добытчики в семью, а не мародеры.*

АФАНАСІЙ: (співає)

*Тот, кому спать допоздна в этот час охота,
Для того без результата будет вновь охота.
Пашем в поте мы лица, пряча всё в пакете,
Ведь для нас трофеем быть может всё на свете.*

ІВАН: (співає)

Униказы, утюги - это, прямо, диво...

АФАНАСІЙ: (співає)

Кто увидел, тот и взял - это ж справедливо.

ІВАН: (співає)

Мы ж давно не пацаны, да и не стажеры...

АФАНАСІЙ: (співає)

Мы добытчики в семью, а не мародеры.

ІВАН, АФАНАСІЙ: (співають по черзі)

*Сколько волка не корми, в лес всегда он смотрит,
И от падали в лесу морду не воротит.
На охоте гордость мы всю свою проглотим,
Даже и от неглиже нос свой не воротим.*

*А мы бесстрашны, как мушкетеры -
Трофеи в руки и сразу дёру.
Кругом народ сплошные фантазеры,
А в спину слышим: «вы мародеры»!
А мы бесстрашны, как мушкетеры -
Трофеи в руки и сразу дёру.
Кругом народ сплошные фантазеры,
А в спину слышим: «вы мародеры»!*

АФАНАСИЙ: Ну, как тебе сегодня трофей, Иван Афанасиевич? Что снова домой отправляешь?

ИВАН: Ой, Афанасий Иванович, сегодня посылка на Колыму будет тяжелой. А у тебя, гляжу, уже четвертый-с? (кивает на унитаз)

АФАНАСИЙ: Третий. Третий, Ванюша. Я даже теще свой старый унитаз отдал. Теперь и она в своем нужнике поставит..

ИВАН: Я ничем не лучше нашей армии.. Я хотел сказать, я ничем не хуже нашей армии.. То есть.. Мне тоже нужно кормить семью. И хорошо, что ты рядом, Афоня. Мы же с тобой, как братья родные.

АФАНАСИЙ: Это наши жены – сестры родные, а мы с тобой – свояки.

ИВАН: Это ж почти одно и то же. И нам всем нужны стиральные машины..

АФАНАСИЙ: И унитазы, Ваня.

ИВАН: И унитазы.. (дистае з-за пазухи папки з документами) Ну, что, кто там у нас сегодня? Ты никого не взял в плен?

АФАНАСИЙ: Это не так просто. Но я работаю.

ИВАН: (дивлячись в папку) А мы сегодня будем оформлять Кавуненко, Титоренко, Кузьменко, Шевченко, Петренко, Свириденко, Иванова.. Всех по сто пятой.

АФАНАСИЙ: Иванова?? И его по сто пятой?

ИВАН: Конечно. Содействие террористической деятельности. Пойдут по пункту первому. После обеда следователь отдела проведет с ними беседу и будем паковать.

АФАНАСИЙ: И на Колыму..

ІВАН: А ты пока иди, Афоня. И, если чего затрофеишь, то зови меня. Ты ж знаєшь, у меня родственников много и всем нужны унитази...

АФАНАСІЙ: Конечно, брат. Конечно...

Афанасій та Іван забирають унітаз та пральну машину та йдуть геть.

ЛОКАЦІЯ: КІМНАТА В КОЛОНІЇ

Петро в брудній військовій формі сидить на полу зі зв'язаними руками та ногами.

ПЕТРО: (співає)

Де вітер гуляв на просторах в степах,

Немає вже цвіту весною в садах.

Де роси лежали в зеленій траві

Тепер всі стежки поросли в бур'яні.

Де зорі світили, там темінь настала,

Спустилася мла і в полон всіх забрала.

Я знаю, що відшукаю свій вітер

І буду назустріч летіти,

В пустелі знайду чисту воду

І шлях віднайду на свободу.

Я знаю.

Де било життя з глибини джерела,

Калина весною на сонці цвіла,

Під рясним дощем вмие стеблі свої,

Там сонце надії врятує її.

*Де співом птахи зустрічали світанки,
Там сонце сумне в небо сходить щоранку.*

(2 рази)

*Я знаю, що відшукаю свій вітер
І буду назустріч летіти,
В пустелі знайду чисту воду
І шлях віднайду на свободу.
Я знаю.*

ПЕТРО: Кляті окупанти! Будьте ви прокляті на цій землі! І ви, і діти ваші до сьомого коліна будете горіти в пеклі за ті знущання та сльози, що принесли в цю країну...

Заходить Костянтин в цивільному. За ним слідом спішить Іван з папкою.

Іван ставить перед Петром стілець, на який сідає Костянтин та починає пронизливо дивитись на Петра. Відкриває папку та щось там читає, час від часу переводячи погляд на Петра.

КОСТЯНТИН: Ну, что, милок? По сто пятой уголовного кодекса российской пойдешь?

ПЕТРО: Це за що?

КОСТЯНТИН: За пособничество террористической организации.

ПЕТРО: Тобто, захист своєї землі – це тероризм?

КОСТЯНТИН: Было ваше – стало наше. «Цап-царап», как говорится. И теперь вы здесь – террористы. Это наша, русская земля теперь...

ПЕТРО: Полюбляете ви «цап-царап»...

КОСТЯНТИН: Теперь мы здесь власть. И это навсегда. (співає)

Через колено всю правду поломаем мы,

И это вам совсем не «шпили-вили».

Пришли сюда мы навсегда и быстро,

Мгновенно всё на свете запретили.

Чтоб тише воды и ниже травы,

Наших спецслужб навек боялись вы.

КОСТЯНТИН: Никакой свободы слова! Никакой свободной мысли! К чему стадам дары свободы? Их должно резать или стричь... (співає)

Война – это мир, как завещал нам Оруэл,

И это всем известно хорошо.

Свобода – это рабство, незнание – сила:

К вам, наконец, наш «русский мир» дошел.

Ты думать не смей, и брови не хмурь,

Из головы мы выбьем быстро дурь.

КОСТЯНТИН: Никаких демонстраций, никаких лозунгов, никаких плакатов! По трое только в колонию строгого режима, по двое – в реанимацию. (співає)

Наш друг «новичок», хоть он не новичок,

Мы вместе с ним всех садим на крючок.

А кто не согласен, для нас тот опасен,

Ему мы с корнем вырвем язычок.

Ты голову спрячь и нам не маячь,

Нас не остановит даже детский плач.

КОСТЯНТИН: У моей собаки больше прав и свобод, чем у простого обывателя. (в залу) Да и зачем вам права? Зачем вам думать? Вам про всё споет «соловей». (співає)

(2 рази)

Заборы мы поставим, и будем править вечно,

Надолго наш сапог сюда пришел.

Пока в Сибири нефть свою сосем исправно мы,

У нас всё точно будет хорошо.

Костянтин простягає Петру листок та ручку.

КОСТЯНТИН: Підписувай.

Петро відвертається.

КОСТЯНТИН: Как хочешь... Даю час подумать. И больше панькаться не буду.

*Костянтин йде геть, по дорозі на мить зупиняючись біля Івана.
Костянтин киває головою в бік Петра.*

КОСТЯНТИН: (Івану) Заведешь ко мне после беседы. (голосно всім) А я пока кофе схожу выпью.

Іван підходить до Петра, що сидить на підлозі і з розмаху б'є його ногою по голові...

Петро падає на підлогу.

В ЗАТЕМНЕННЯ

СЦЕНА ВОСЬМА

Входить Джон.

ДЖОН: Коли на вулиці майже немає людей, коли всі постійно озираються навкруги, коли люди майже не розмовляють один з одним, коли навколо повно військової техніки та поліціантів більше, ніж цивільних. Це називається «окупація». Якщо не сподобався твій погляд, твоє вбрання чи твоя думка, то за це тебе можуть заарештувати, або навіть гірше. Саме в таких містах вирують репресії та арешти незгодних. Саме в таких містах в тюрмах та таборах тримають українців.

ХОР: (співає)

*Окупація, окупація,
Не здається горда нація.
Не здається горда нація
В окупації, в окупації.*

ДЖОН: (співає)

*На вулицях порожніх, в кав'ярнях придорожніх
Не чутно більше сміху навкруги.
Раніше всі всміхались, а зараз лицемірство,
Під маскою лукавства - вороги.*

ХОР: (співає)

*Там руйнації в окупації,
І у скроні знову вібрації.
Там ворожа скрізь авіація*

В окупації, в окупації.

ДЖОН: (співає)

*Немає вже пробачення, брехливе телебачення,
Кругом фальшиві декорації.
Там заборона спогадам, і нових не злічити брам,
Не стерти пам'ять в окупації.*

*Окупація, окупація,
Не здається горда нація.
Не здається горда нація
В окупації, в окупації.*

ДЖОН, ХОР: (співають)

*Там руйнації в окупації,
І у скроні знову вібрації.
Там ворожа скрізь авіація
І фільтрації в окупації.*

ЛОКАЦІЯ: КАВ'ЯРНЯ

Заходить Джон, сідає за вільний столик.

ДЖОН: Навіть повітря наелектризоване. В очах людей можна прочитати лиш страх та очікування, коли це все скінчиться.

Заходять Людмила, Зоя та Ігор. Сідають за столик до Джона.

ДЖОН: Що ви з'ясували?

ІГОР: Військових полонених тримають в таборі. Ось там, зовсім поряд. Тільки ми ще не знаємо, чи є там Петро.

ЛЮДМИЛА: Я готова віддати все, що в мене є, аби тільки хоч побачити його.

ЗОЯ: Тихіше. Тут і стіни мають вуха.

ДЖОН: То ви вже зрозуміли, хто ворог, а хто друг?

ЗОЯ: Після зустрічі з тією дівчинкою, що несла на могилу до матері вербові пілочки я багато чого зрозуміла.

ДЖОН: То хто ж тепер обстрілює мирне населення?

ЗОЯ: Я знаю, хто обстрілює.

ЛЮДМИЛА: То, що ж тепер нам робити??

В кав'ярню заходить Костянтин.

Зоя на мить торопіє.

ІГОР: Що з вами?

Костянтин помічає Зою та теж на мить торопіє. За мить знаходиться та йде до столика до Зої.

КОСТЯНТИН: (сідає на вільний стілець) Ну, здоровствуйте...

ЗОЯ: Здрастуй, Костя. Здрастуй, любий мій... (всім) Це мій чоловік Костянтин.

Костя обіймає Зою.

КОСТЯНТИН: Сказать, что у меня нету слов – это ничего не сказать. Я места себе не нахожу. Днями наяриваю на твой номер, а в ответ тишина.

ЗОЯ: Це тому, що я в Україні, у доньки. А ти у відрядженні.

КОСТЯНТИН: Да, я здесь в командировке. И думаю, что не последний раз. (Людмили) Это и есть твой жених? Я вас поздравляю.

ЛЮДМИЛА: Ні, це мій друг. Ми шукаємо мого нареченого. Він тут у полоні.

КОСТЯНТИН: Так он военный?

ЛЮДМИЛА: Так.

КОСТЯНТИН: Всё понятно. (Зої) Мне о многом нужно с тобой поговорить. Пойдем со мной. Я тут рядом работаю. Ты мне всё конкретно расскажешь... Только разговаривай на русском. Ты же не хочешь неприятностей?

Костянтин встає.

КОСТЯНТИН: Мы ещё встретимся.

Костянтин йде до виходу. Зоя спішить слідом.

ДЖОН: Оце так поворот! Оце так історія! (дістає нотатник та починає там писати) Дружина таємно їде на весілля до доньки в той час, як її чоловік виявляється агентом ФСБ, що у відрядженні на окупованих територіях. That's incredible!! (записує)

СЦЕНА ДЕВ'ЯТА

ЛОКАЦІЯ: ТЕМНИЙ КАБІНЕТ КОСТЯНТИНА

КОСТЯНТИН: Как же ты могла так поступить? Ты же и меня и себя подвергаешь такой опасности.

ЗОЯ: Якій небезпеці?

КОСТЯНТИН: Тут же нацики, хунта и каратели! Наркоманы и сатанисты!

ЗОЯ: Костя, ти сам не розумієш, що кажеш!

КОСТЯНТИН: Как же быстро тебя зомбироваала нацистская пропаганда! Ты что, не понимаешь?!

ЗОЯ: (співає)

*Тут сльози матерів за долю їх синів,
Тут пам'ять предків і жива рідня!*

КОСТЯНТИН: (співає)

*Ты что, слепая? Ты что, глухая?
Здесь «русский мир» и наша здесь земля!*

КОСТЯНТИН: Ты должна немедленно вернуться домой.

ЗОЯ: Так це і є мій дім.

КОСТЯНТИН: Ты совсем рехнулась. Ты себя слышишь?

ЗОЯ: (співає)

*Тотальна депортація і геноцид тут нації,
Ламають долі й нищать люд щодня...*

КОСТЯНТИН: (співає)

*Ты что, слепая? Ты что, глухая?
Здесь «русский мир» и наша здесь земля.*

КОСТЯНТИН: Мы с тобой прожили столько лет вместе. Как ты можешь говорить мне такое? Если б я тебя не знал, то подумал, что ты лишилась рассудка!

ЗОЯ: Твоя країна зводить з глузду цілу націю, намагаючись знищити ідентичність. (співає)

*Тут матері страждають, дітей тут викрадають,
Кругом суцільна темрява й брехня!*

КОСТЯНТИН: (співає)

*Ты что, слепая? Ты что, глухая?
Здесь «русский мир» и наша здесь земля.*

КОСТЯНТИН: Я могу переправить тебя домой.

ЗОЯ: Ми тут не для цього. Нам потрібна твоя допомога. (співає)

*Калина де колись цвіла, весною в зелені була,
Тепер її накрила чорна тля.*

КОСТЯНТИН: (співає)

*Ты что, слепая? Ты что, глухая?
Здесь «русский мир» и наша здесь земля.*

ЗОЯ: (співає)

*Та як же так, де правда є? І у душі зима стає,
Немов стискає все міцніш петля.*

*Я не сліпа, я не глуха,
Тут Україна й наша тут земля...*

КОСТЯНТИН: Ты устала. Я понимаю, что сейчас всем тяжело.

ЗОЯ: Допоможи нам врятувати мого зятя. Нашого зятя.

Заходить Іван.

ІВАН: Константин Борисович, мы провели беседу. Он готов.

КОСТЯНТИН: (Зої) Подожди, пока я освобожусь, и мы решим, как быть дальше.

Зоя йде. Назустріч йде Петро зі слідами катувань та зв'язаними спереду руками. Слідом йде Іван.

На мить Петро і Зоя зупиняються.

ЗОЯ: Петю! (обіймає Петра)

ІВАН: (наставляє пістолет на Зою) Гражданка, стоять! Руки!

КОСТЯНТИН: Спокойно. (Івану) Оставь нас.

Іван йде геть.

КОСТЯНТИН: Так это и есть наш зять?

ЗОЯ: Костенька, помоги нам! Если любишь меня, если веришь мне, то ты должен помочь!

ПЕТРО: Так ви, пане слідчий, і є мій майбутній тесть? Шляхи Господні несповідимі.

КОСТЯНТИН: Это не в моих силах!

ЗОЯ: Костя, ти ж можеш щось зробити!

КОСТЯНТИН: Разговаривай со мной на понятном языке, если хочешь услышать ответ.

ЗОЯ: Скільки? Скільки треба грошей для визволення? Тисяча? Дві? Три? П'ять? Десять?

КОСТЯНТИН: Подпись... (показує папір) Тогда пойдет, как военнопленный и возможно попадет в список на обмен. Если раньше не пристрелят.

ПЕТРО: Я не підпишу! Я не терорист! Я захисник своєї землі.

ЗОЯ: Петю, любий, підпиши! Я тебе прошу! Заради мене! Заради Люди! Ми прийшли тебе врятувати! Тепер тільки ти сам можеш собі допомогти.

ПЕТРО: Ні.

ЗОЯ: (Костянтину) Костя, делай, что нужно. Хочешь, я подпишу за него? Или сам подпиши. (Петі) Якщо ти себе погубиш, то нікому краще не буде. А ти повинен жити. У тебе скоро буде дитя. І ти повинен жити заради нього.

ПЕТРО: (співає)

*Ти тільки пам'ятай, що все минає,
Ти тільки не забудь, хто в світі ти,
Не забувай, що бурі всі вщухають,
Щоб відновити знову всі мости.*

*Ти тільки пам'ятай, що грім проходить,
Ти тільки вір, що сонце зійде знов,
І світло після ночі знов приходить,
Щоби звільнити серце від оков.*

(2 рази)

*Я знаю й вірю, що на радість людям,
Всі чорні хмари підуть вдалечинь,
І мир навіки на землі цій буде,
Бо тут земля незламних поколінь.*

Петро підписує папір.

Заходить Іван.

КОСТЯНТИН: (Івану) Проводи мою жену. (Зої) Я сделал всё, что мог. Но я ничего не обещаю. (Петру) Лично б тебя пристрелил, фашистское отребье. Надеюсь, тебя пристрелят в канаве наши доблестные солдаты.

Зоя з жахом дивиться на Костянтина.

КОСТЯНТИН: (Зої) Жди мене в кафе. Я скоро освобожусь.

Іван і Зоя йдуть геть. Зоя про щось починає говорити з Іваном. Іван задоволено киває.

КОСТЯНИН: Повезло тебе, что я тебя не пристрелил самолично, зятек. А ведь были все шансы. Ну, ничего. Стниешь в Иркутской колонии. Я помогу...

СЦЕНА ДЕСЯТА

ІЗ ЗАТЕМНЕННЯ

ПРИМІТКА: Акцент на Івані, Людмилі та Зої.

Виходить Іван. Оглядається.

З іншого боку виходять Зоя та Людмила.

ІВАН: А, это вы.. Ты всё принесла?

ЛЮДМИЛА: Так. Десять тысяч. Все, що в мене є. (віддає Івану товстий пакет з грошима)

ЗОЯ: Ти точно все зможеш зробити?

ІВАН: Его будут этапировать в другую колонию.. (заглядає в пакет з грошима) Но этого маловато.

ЛЮДМИЛА: Це все, що в нас є.

ІВАН: И цепочку.

ЛЮДМИЛА: (знімає з шиї ланцюжок) Так. На.

ЗОЯ: Ось ще й кільце. (знімає кільце) Тільки допоможи його звільнити якнайшвидше.

ІВАН: Ждите в условленном месте. Сделаю, что смогу.

ЗОЯ: Кажу, щоб зрозумів на росіянській: не вздумай обмануть. Если я не побоялась сюда добратсья, то что мне стоит и тебя из-под земли достать? И тогда берегись.

ІВАН: Гражданка, не нужно меня пугать. Сами можем.

ЗОЯ: Я просто попереджаю.

Зоя та Людмила йдуть геть.

Задоволений Іван дивиться на пакет з грошима.

ІВАН: Хороший улов! Это тебе не унитаза!

Виходить Афанасій з міксером та кавомолкою.

ІВАН: (хутко ховаючи гроші за пазуху) А, это ты, брат... Напугал.

АФАНАСІЙ: Я не с пустыми руками. Тебе чего нужнее? (показує Івану трофеї)

ІВАН: А унитаза больше нету? Тётка моя двоюродная просила.

АФАНАСІЙ: Сегодня только это.

ІВАН: Тогда давай миксер. И послушай, брат, сюда... Мы кто?

АФАНАСІЙ: Русские!!

ІВАН: Мы сюда пришли чего?

АФАНАСІЙ: Освободать!!

ІВАН: Потому что мы кто?

АФАНАСІЙ, ІВАН: Освободители!!!

ІВАН: (співає)

Мы бесстрашные солдаты,

И присяге верные...

АФАНАСІЙ: (співає)

*...Армия вторая мы,
Но с конца, наверное!*

АФАНАСІЙ, ІВАН: (співають)

*Опа, опа, но с конца, наверное!
Опа, опа, но с конца, наверное!*

ІВАН: (співає)

*Мы бесстрашные солдаты,
Вас пришли освободать...*

АФАНАСІЙ: (співає)

*...Нам немедленно за это
Унитаз должны отдать!*

АФАНАСІЙ, ІВАН: (співають)

*Опа, опа, унитаз должны отдать!
Опа, опа, унитаз должны отдать!*

ІВАН: (співає)

На контракт пошел сынок,

Ловит пулю в спину...

АФАНАСІЙ: (співає)

...Благодарна вся родня

Сыну за «Калину»!

АФАНАСІЙ, ІВАН: (співають)

Опа, опа, сыну за «Калину»!

Опа, опа, сыну за «Калину»!

ІВАН: (співає)

Провожал бухой отец

Сына в ополчение...

АФАНАСІЙ: (співає)

...И теперь пойдет весной

Сын на удобрение...

АФАНАСІЙ, ІВАН: (співають)

Опа, опа, сын на удобрение!

Опа, опа, сын на удобрение!

ІВАН: (співає)

Пишут смело «V» и «Z»

Мальчики на бомбе...

АФАНАСІЙ: (співає)

...Знают все, что это значит

Ватники и Зомби...

АФАНАСІЙ, ІВАН: (співають)

Опа, опа, Ватники и Зомби!

Опа, опа, Ватники и Зомби!

Афанасій віддає Івану міксер.

ІВАН: Слышь, Афоня, тут такое дело... Подзаработать хочешь, брат?

АФАНАСІЙ: Скажешь такое, брат. Конечно, хочу.

ІВАН: Тогда слушай...

Іван і Афанасій йдуть геть.

ІВАН: (обіймаючи за плече Афанасія) Помнишь того хохла, которому я электроды подключал...

Іван і Афанасій зникають.

СУТІНКИ

Виходить Джон.

ДЖОН: Окупація, окупація, тут репресії та фільтрація... Виїзди та в'їзди під контролем окупантів. Скрізь блокпости та мінні поля... Все продається та купується. Корупція – це незмінна складова суспільства, що занепадає.

Виходять Ігор, Зоя та Людмила.

ЗОЯ: Він пообіцяв, що його викинуть за гаражами.

ЛЮДМИЛА: Дай Бог, щоб все пройшло за планом.

ІГОР: Доведеться йти пішки довго. Якщо пощастить, то до темна маємо добратися до наших. Я добре знаю цю стежку.

ЛЮДМИЛА: Як пощастило, що ти є. Без тебе б нічого не вийшло.

ЗОЯ: Сподіваюсь, скоро все закінчиться. І Костя не схаменеться за мене.

Чується гуркіт мотору автомобіля. На мить авто зупиняється. Двері гучно зачиняються. Машина віддаляється.

З'являється Петро.

ЛЮДМИЛА: Петю! Любий!

ПЕТРО: Кохана! Невже це не сон?

ЗОЯ: Це казка, а не сон.

ПЕТРО: Не вірю своїм очам! Ви тут! Ти прийшла, щоб визволити мене?? Завдяки тобі і нашому коханню я не втратив віри, моя Людмילו.
(співає)

*Тобі складають солов'ї пісні,
Для тебе всі перлини в синім морі,
Для тебе квітнуть квіти навесні,
Кружляють в небі в хороводі зорі.*

Тобі, лиш тобі.

О, Людмила, мені зорями ти вночі світила,

Мені подарувала крила!

О, Людмила, і я до тебе шлях знайшов

І лиш до тебе я прийшов,

Щоб ми удвох знайшли свої вітрила.

О, Людмила! О, Людмила!

Тобі лиш світить сонце в небеса,

Навколо тебе крутиться світило,

Від тебе лине щастя та краса,

Душевний спокій і нестримна сила.

Тобі, лиш тобі.

О, Людмила, мені зорями ти вночі світила,

Мені подарувала крила!

О, Людмила, і я до тебе шлях знайшов

І лиш до тебе я прийшов,

Щоб ми удвох знайшли свої вітрила.

О, Людмила! О, Людмила!

ЛЮДМИЛА: Як же я чекала на цю зустріч! Ми чекали...

ПЕТРО: (співає)

Лиш ти душевний спокій принесла,

Лиш ти життєвий шлях знов освітила,

В душі надія знову проросла,

І в небо, мов голубка, полетіла.

Лиш ти, лиш ти!

О, Людмила, мені зорями ти вночі світила,

Мені подарувала крила!

О, Людмила, і я до тебе шлях знайшов

І лиш до тебе я прийшов,

Щоб ми удвох знайшли свої вітрила.

О, Людмила! О, Людмила!

Людмила та Петро обіймаються.

ДЖОН: That's fantastic! Неймовірна історія порятунку! Віриться в гарний фінал.

ІГОР: Не можна гаяти часу. Швидко за мною в машину, а там пішки за гаражами. Бо якщо нас схоплять, то нам ніщо вже не допоможе...

Всі спішать геть.

Світло пригнічене.

ХОР: (співає)

Де поля до небокраю та до поясу жита,

Там країна є чарівна, в ній любов і доброта.

Там де місяць над землею, та тече жива вода

І лелеки прилітають знов до рідного гнізда...

Ланцюгом пробираються Людмила, Петро, Джон та Зоя. Всі йдуть за Ігорем.

ІГОР: За мною. Сюди. Хутко. Обережно.

Вдалині чується постріл.

ПЕТРО: Це снайпер.

ДЖОН: Нас помітили!

ІГОР: Не зупиняйтесь! Треба спішити! Скоро мають бути наші.

ПЕТРО: (співає)

*Край мій рідний, край пшениці, колосистого зерна,
Знов до тебе серце лине, бо ріднішого нема.
Край калини і тополі, де безкрайнії поля,
Я до тебе повернуся, бо ж ти – рідная земля.*

ЗОЯ: Швидко. Не баріться.

ВСІ: (співають)

*Там, де ситі чорноземи хліб дарують із зерна,
Чорнобривці, що зростали біля рідного вікна.
Там, де любе все до болю, повернуся знов туди.
Україна – край мій рідний, розквітай бо назавжди.*

ПЕТРО: (співає)

*Моя Україна, моя батьківщина,
Заспівана в довгих віках.
Ти моя єдина, велична країна,
І вільная, як в небі птах.*

ВСІ: (співають)

*Край мій рідний, край пшениці, колосистого зерна,
Знов до тебе серце лине, бо ріднішого нема.
Край калини і тополі, де безкрайнії поля,
Я до тебе повернуся, бо ж ти – рідная земля.*

ДЖОН: (наполохано) Нотатник! Десь подівся мій нотатник! Певно, випав з рюкзака, коли ми бігли через яр! (поривається назад)

ІГОР: Ми не можемо повертатись! Вже будуть ось-ось позиції наших хлопців.

ЛЮДМИЛА: Джоне, ми маємо йти вперед.

ДЖОН: Я повинен його повернути! Там же увесь матеріал. Я дожену вас.

Джон біжить в зворотній бік.

В ЗАТЕМНЕННЯ

ДЖОН: Ось, наче тут були... Yes. Ось де він. Слава Богу, я його знайшов.

Виходить Афанасій, світить ліхтариком на Джона та тримає його на мушці пістолету.

АФАНАСІЙ: Ну, что, попался, хохол проклятий?

ДЖОН: Don't shoot! I'm a journalist!

АФАНАСІЙ: Херналист, а не журналист! Америкос значит?! Тепер ты в плену.

ДЖОН: У меня есть деньги! (Джон дістає гроші з кишені) Ось!

АФАНАСІЙ: Во повезло!! Все гони сюда! Положи на землю и отойди на два шага назад.

Радісний Афанасій забирає гроші, тримаючи Джона на мушці.

Раптом на мить завмирає та стріляє в Джона.

Джон хапається за плече.

Афанасій мертвий падає ниць. Зі спини в нього стирчить ніж.

Вибігає Петро.

ПЕТРО: Хутко, Джоне. За мною.

Джон, тримаючись за поранену руку, спішить за Петром, але на мить повертається та забирає у Афанасія свої гроші.

Петро та Джон спішать геть.

СЦЕНА ОДИНАДЦЯТА

Зоя, Людмила та Ігор чекають.

ЗОЯ: Де той журналіст?? Я б його сама пристрелила, роззяву!

Чується постріл.

ЗОЯ: (перелякано) Це не я!

ЛЮДМИЛА: О, ні! Тільки не це!

ІГОР: Все буде гаразд.

ЛЮДМИЛА: Навіщо я його відпустила?

Вибігають Петро та Джон, прикриваючи рукою поранену рану.

ДЖОН: Я знайшов його!

ЛЮДМИЛА: (Петру) Я так хвилювалась.

ЗОЯ: Ми всі хвилювались.

ІГОР: Тепер хутко! Не можна зволікати а ні секунди!

Вдалині чується постріл.

Ігор зупиняється.

ЗОЯ: Що трапилось?

ЛЮДМИЛА: О, ні! Ігорю! Тільки не це!

ІГОР: (падає на коліна) Вперед. Не зупиняйтесь...

ЛЮДМИЛА: Ні, Ігорю! Прощу! Тільки не помирай!!

Петро та Джон підхоплюють Ігоря.

ІГОР: (співає)

Не повернуся більше вже додому,

По лузі босоніж не пробіжуся.

Холодная роса, прозора, мов сльоза,

Я з джерела життя вже не нап'юся.

Холодная роса, прозора, мов сльоза,

Я з джерела життя вже не нап'юся.

Не усміхнуся вранішньому сонцю,

І захід сонця не побачу я.

Вже весну не зустріну, віддав велику ціну,

Верба заплаче, та не плачу я.

Вже весну не зустріну, віддав велику ціну,

Верба заплаче, та не плачу я.

Герої не вмирають, героїв пам'ятають,

Та кулею мій час вперед летить.

І задзвенять знов дзвони, і три салютних залпи,

А хочеться пожити ще хоч мить.

Не треба сліз за мною проливати,

Бо пам'ять по собі я залишу.

Пробачте мамо й тато, пробачте сестро й брате,

Пробачення я в Бога попрошу.

Пробачте мамо й тато, пробачте сестро й брате,

Пробачення я в Бога попрошу.

Не повернуся більше вже додому,

По лузі босоніж не пробіжуся.

Холодная роса, прозора, мов сльоза,

Я з джерела життя вже не нап'юся.

Холодная роса, прозора, мов сльоза,

Я з джерела життя вже не нап'юся.

Герої не вмирають, героїв пам'ятають,

Та кулею мій час вперед летить.

І задзвенять знов дзвони, і три салютних залпи,

А хочеться пожити ще хоч мить.

І задзвенять знов дзвони, і три салютних залпи,

Мій час прийшов, а так хотілось жить.

ІГОР: (Людмилі) Пробач мені. За все пробач. І ви пробачте всі...

Ігор помирає.

Вибігають українські солдати зі зброєю.

Всі підіймають руки.

ЗОЯ: Ми свої! Не стріляйте!!

Військові допомагають підняти Ігоря та всі йдуть геть.

ХОР: (співають)

*Край мій рідний, край пшениці, колосистого зерна,
Знов до тебе серце лине, бо ріднішого нема.
Край калини і тополі, де безкрайнії поля,
Я до тебе повернуся, бо ж ти – рідная земля.*

В ЗАТЕМНЕННЯ

СЦЕНА ДВНАДЦЯТА

ЛОКАЦІЯ: ВОКЗАЛ

Виходить Джон з перев'язаною рукою.

ДЖОН: Війна. Стаття просякнута кров'ю, болем і сльозами. Але ще скільки сліз та крові попереду... Світ має знати правду про цю війну.

Кому вона потрібна і що за цим стоїть? Але за кожною краплею крові
чи сльози стоять чиїсь долі. (співає)

*Плаче небо, плачуть зорі,
Сонце плаче в небосхилі,
Плачуть верби та тополі,
На полях жита похилі.*

*Знов калина плаче рясно,
Знов низенько похилилась,
Біля хати при стежині
Чорнобривці зажурились.*

*Зажурилась Україна,
Зажурилась наодинці,
Бо прийшли на її землю
Злі й ненависні чужинці.*

*Не журися, Україно,
Згине ця з землі крамола.
Зійде сонце ще високо,
І освітить все довкола.*

*У садах знов забувають
Із весною білі квіти,
І повернуться додому
Втомлені війною діти.*

Не журися, Україно,

*Буде скоро твоя доля,
Бо не вмерла України,
А ні слава, а ні воля.*

Виходять Людмила та Петро.

ЛЮДМИЛА: Джоне!

ДЖОН: Hello, friends! Радий вас бачити знову!

ПЕТРО: Сподіваюсь не в останнє.

ДЖОН: Я теж сподіваюсь, що повернусь сюди після перемоги. Вітаю вас з одруженням.

ЛЮДМИЛА: Дякую, Джоне. Вірю, твоя стаття буде на передовиці.

ДЖОН: Я теж сподіваюсь. Адже ваша історія неймовірна і її мають прочитати всі.

ПЕТРО: Я впевнений, всі будуть знати правду про цю ганебну та підступну війну, адже правда на нашому боці. І перемога буде обов'язково за нами.

ЛЮДМИЛА: Як рука твоя, Джоне?

ДЖОН: Рука – то дрібниця. Жити буду. Дяка Петі, що голова ціла.

ПЕТРО: Не треба дякувати.

ДЖОН: То що ж тепер, друзі?

ЛЮДМИЛА: Провідаємо могили тата та Ігоря. І будемо далі визволяти свою країну.

ПЕТРО: За всіх побратимів які боронили та боронять цю землю. Я знову скоро повернусь до вас.

Виходить Зоя.

ЗОЯ: Ой, трохи не спізнилась. Возили гуманітарну до дитячого будинку. І зараз в притулок для тварин ліки та корм повеземо.

ДЖОН: Вітаю, Зою. Ви стали волонтером?

ЗОЯ: Я теж вітаю. Так, продовжую справу Ігоря. А вам бажаю вже нарешті завершити свою статтю на гарній, переможній ноті.

ДЖОН: Yes, так і буде. А ви як? Ви повернетесь до чоловіка?

ЗОЯ: Я залишусь тут, на своїй землі. Біля своїх дітей. То хіба можуть діти кинути свою матір у біді? Матір, яка дала стільки тепла, любові та добрих почуттів. І як в кожній сім'ї бувають якісь негаразди, та любов до матері залишиться назавжди. Бо тут моє коріння, тут моя земля. Як то кажуть: «Можна все на світі обирати, сину. Вибрати не можна тільки батьківщину»...

Зоя обіймає Петра та Людмилу. Людмила погладжує свого живота.

Чується гудок потягу.

ДЖОН: Час прийшов! До побачення! СЛАВА УКРАЇНІ!!!

ВСІ: ГЕРОЯМ СЛАВА!!!

Джон махає всім своїм нотатником та йде геть.

Виходять всі на поклон.

ВСІ: (співають)

*Ти тільки пам'ятай, що все минає,
Ти тільки не забудь, хто в світі ти,
Не забувай, що бурі всі вщухають,
Щоб відновити знову всі мости.*

*Ти тільки пам'ятай, що грім проходить,
Ти тільки вір, що сонце зійде знов,
І світло після ночі знов приходить,
Щоби звільнити серце від оков.*

Я знаю й вірю, що на радість людям,
Всі чорні хмари підуть вдалечінь,
І мир навіки на землі цій буде,
Бо тут земля незламних поколінь.

Ти тільки не забудь своє коріння,
Полите кров'ю за народу мрій,
Щоб молоде зустріло покоління
Майбутній ранок на землі своїй.

Ти знай нікто, ніщо тут не забуте,
Та в пам'ять горе будяком вросте.
Лились де сльози – будем сміх ми чути,
Життя зерном до сонця проросте.

Я знаю й вірю, що на радість людям,
Всі чорні хмари підуть вдалечінь,
І мир навіки на землі цій буде,
Бо тут земля незламних поколінь.

Виходить Джон, тримаючи нотатник. Завіса починає закриватись.

ДЖОН: (в слухавку) Hello, Mr. Flynn. It's John. The article is ready. I'll give it to you now. I'll be right there.

Джон кланяється. Завіса відкривається.

ВСІ: (співають)

*Я знаю й вірю, що на радість людям,
Всі чорні хмари підуть вдалечінь,
І мир навіки на землі цій буде,
Бо тут земля незламних поколінь.*

ЗАВІСА